

der tog Del i denne Sags Forhandling i Landstinget, gjorde opmærksom paa, at det maatte lunde se underligt ud, at man samtidig med at nedlætte Afgifterne til Konsulerne vilde forlange forøget Arbejde af dem, thi denne Landstingsmand, til hvem jeg siger, havde nemlig udtalt Ønsket om, at der skulde indkomme Beretninger i større Omfang end hidtil. Men han føjede til, at denne Betragtning ikke var saa underlig, „thi“ sagde han: „efter min Mening anjøges der om Konsulaterne for en stor Del kun for Stillingen og ikke for Indtægten's Skyld. Jeg kan derfor ikke tro andet, end selv om Konsulatafgifterne blive yderligere nedfattede, — end efter Loven af 1888 — „og selv om der bliver paalagt Konsulerne større Arbejde, ville vi dog uden nogen væsentlig Banskfelijkheid paa de allerfleste Pladser kunne finde dygtige Kræfter til at besætte Pladserne med“. Nu maa jeg med al Respekt for Udenrigsministerens Mening om denne Sag sige, at naar det drejer sig om den Slags Forhold, som der her er Tale om, nemlig Handelsforhold, lægger jeg ligesaa megen Vægt paa Udtalelser af dygtige Mænd i Landstinget, som have deltaget i Forhandlingen om denne Sag. Nu siger den højtæredede Udenrigsminister: Det er vænkelig at skaffe et fuldt juridisk Bevis for, at det ikke er let at faa Konsulatposterne besatte tilfredsstillende; men en saadan Fordring ser jeg ikke, at han skulde levere fuldstændig juridisk Bevis for. Det, jeg har ønsket, og der er vistnok adskillige, der har gjort det samme, var, at vi overhovedet fik noget at vide derom, men vi vide intet. Hvor vidt den æredede Minister har betroet Udvalget noget om, at han her eller der har haft Banskfelijkheid ved at beholde Konsuler eller ved at besætte Konsulatposter, det hører man aldeles intet om, og jeg beklager, at man ønsker, at Tinget skal gaa til en saadan Omvæltning af det bestaaende, som her er Tale om, uden at man har tilforladelige Oplysninger. Jeg skal ikke opholde mig ved, at en mere tynd Begrundelse af et saa vigtigt Lovforslag, som der her er Tale om, har jeg næppe set tidligere. Man kan læse denne Betænkning igennem med al Flid, men det er dog umuligt at faa positiv Oplysning om, hvorfor vi skulle gaa til den Forandring, der her er Tale om.

Da ikke flere begærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Ændringsforslag under Nr. 1 til § 2 af Udvalgets Formand (Vossen):

1) Danske Handelsstibe, hvis Drægtighed er 50 Registertons Netto eller der over, og som gaa i udenrigsk Fart, betale fra den 1ste Januar 1894 til Statskassen en fast halvaarlig Konsulatafgift af 50 Ore pr. Registerton Netto for Dampstibe og 17 Ore pr. Registerton Netto for Seilstibe. Afgiften forfalder til Betaling henholdsvis den 30te Juni og den 31te December; den opkræves af Toldvæsenet og paahviler Stibet, saafremt det ved Halvaarets Begyndelse befinder sig i udenrigsk Fart, eller i Halvaarets Løb udklareres fra dansk Havn til udenrigsk Sted. Overtoldbestyrelsen fastsætter de nærmere Regler for Afgiftens Opkrævning.

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 2 til § 3 af samme:

2) § 3 udstemmes.

(Følger af Ændringsforslag Nr. 1.)

Paragrafnummerene rettes efter Afstemningen.

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 3 til § 9 af Frederiksen og S. Madsen:

I første Linie udgaar „Kongen Pensionsloven“. I Stedet for sættes „Udenrigsministeren“.

blev ved et Navneopraab, som var begæret foretaget af S. C. Christensen, S. P. Christensen, Frederiksen, Henriksen, N. S. Jensen, P. Jørgensen, S. Madsen, A. Nielsen, Mølgaard-Nielsen, Rasmussen, Rosager og S. Sørensen, som nedenstaaende Liste udviser forkastet med 56 Stemmer mod 27. I stemte ikke, og 17 vare fraværende.

Saa:

Rasmussen, C. Ravn, Rosager, A. Sørensen, S. Sørensen, A. Thomsen, Bach, Blem, Busk, S. C. Christensen, P. Christensen.